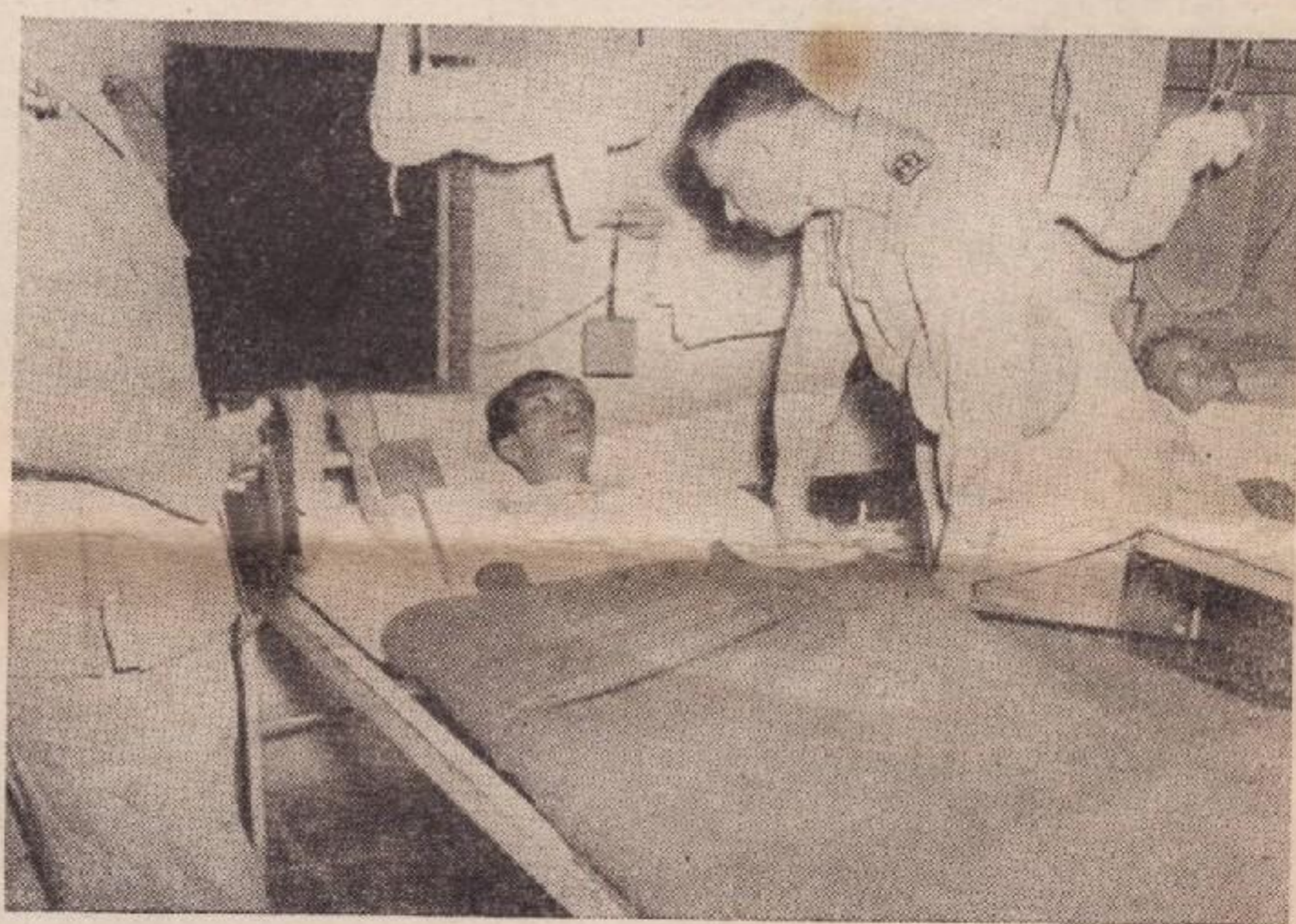

van de Legercommandant

„Het lot heeft gewild, dat gij in actie moest komen met het Kerstfeest reeds in zicht. Hoewel thans zoveel van U wordt gevergd, weet ik, dat gij momenten zult vinden waarin Uw hart en Uw gedachten zich toch op Uw ouderlijk huis, Uw gezin, Uw dierbaren zullen richten.

Daarom kan ik U vragen om ook nu de Kerstgedachte hoog te houden. Het is mijn hartelijke Kerstwens, dat dit voor U in de huidige omstandigheden het teken moge zijn, waaruit gij de kracht put voor het volvoeren van Uw opdracht tot de schone taak: de vrede te brengen in Indonesië!”

Generaal SPOOR bezoekt de Hospitalen

Menadoones soldaat B. J. Mangoeloe zal deze kerstavond waarop zijn Toean Djenderal hem kwam bezoeken niet licht vergeten.

Kerstfeest 1948

Kerstfeest 1948. Wij in Indonesië hebben er onder de huidige omstandigheden moeite mee, de juiste sfeer dit jaar te vinden. Hoeveel te meer de gewonde en zieke militairen in de hospitalen? Misschien hebben zij het wel dubbel moeilijk. Inplaats van bij hun kamers te zijn, nu, juist nu, op een bed te moeten liggen. Waarschijnlijk hebben zij weinig bezoek verwacht, omdat ze weten, dat hun vrienden niet in staat zijn op deze Kerstdag te komen.

Zeker, het verplegend personeel heeft alles gedaan wat in hun vermogen lag, om er een Kerstfeest te brengen. Vele patiënten hebben er zelf aan meegewerkt. Ze hebben een Kerstmaal gehad, ze hebben Kerstkrans gegeten en de inhoud van het Niwini-Kerstpakket op het kastje naast hun bed, uitgesteld.

Nu is het avond, de zusters steken de kaarsen aan en de Kerstbomen fonkelen bijna even mooi als thuis in Holland. Hier en daar hebben de zaalzusters een Kersttafel gemaakt, waarop verleidelijke taarten prijken, maar toch.....toch.....

.....Dan ineens is de hele zaal gevuld door een groot gezelschap. De Legercommandant wilde, met zijn echtgenote, enkele uren van deze eerste Kerstavond doorbrengen bij zijn gewonde en zieke wapenbroeders.

Zaal na zaal wordt bezocht en overal informeert de Legercommandant belangstellend naar de gezondheidstoestand van zijn mannen.

Op elke zaal wordt de versiering bewonderd. Er zijn grote borden met veel kaarsen, er staan sneeuwmannen en keurig nagebootste kerken, waarin licht brandt. Hier en daar ligt een reusachtige sneeuwbal van watten. Hoe dan ook, het moest een „witte Kerstmis” zijn. En in het door rood crêpepapier getemperde licht, trekt een geestelijke van bed tot bed, overal een bemoeidigend woord sprekend. Uit een volgende zaal klinkt een Kerstlied op. Eerst schuchter, daarna voller en voller. Hoge stemmen van de zusters met de zware stemmen der verplegers. Een andere geestelijke dirigeert. Soldaten luisteren, generaal Spoor luistert; één met zijn mannen bij het „Ere zij God”.

Zij stellen het op prijs, dat hun hoogste chef, ondanks het overstelpende werk, juist op deze Kerstavond in de hospitalen is. Natuurlijk laten ze dat niet zo merken. Daar zijn ze te veel „man” voor. Maar zij leveren zelf het bewijs, want zodra de generaal naar een andere zaal is vertrokken, ontaardt zich de spanning, die er altijd heerst, wanneer een „hoge” in de buurt is.

De generaal trekt met zijn gezelschap verder. In het tweede militair hospitaal draait een patiënt aan de knoppen van het radio toestel. De stem van Koningin Juliana. Ook de Koningin is met Haar gedachten bij de mannen in Indonesië. En terwijl het Wilhelmus klinkt, staat de generaal in een kleine kamer. Bij een ernstig zieke makker, die nauwlettend wordt gecontroleerd door enkele doktoren en verpleegsters.

Zo trok Generaal Spoor met zijn echtgenote, gedurende twee en een half uur van zaal tot zaal. Overal een ogenblik moedbelevend het Kerstfeest van onze mannen in de hospitalen te Batevia.

Wapenbroeders

16

CARROUSEL

GEEN CENTJE PIJN, GEEN STUK VERDRIET ALS JE DE HUMOR VAN DE DINGEN ZIET.

Verplegingsofficier: „Zo dus jij kankert, omdat er zand in de soep zit, hé?”
Soldaat: „Jawel, luit.”
„Waarom ben jij eigenlijk soldaat geworden, om over de soep te kankeren, of om je land te dienen?”
„Om me land te dienen, luit, niet om 't te eten!”

— „Jongen, je bent nou twaalf jaar geworden. Ik wou eens even met je praten over de grote dingen van het leven.”
— „Dat kan, Pa! Ik denk wel dat ik U kan vertellen wat U weten wilt!”

NA DEMOBILISATIE:
„Zoek jij mot, vader?”
Tek: EXCAVATING ENGINEER

De hele dag was de troep in beweging geweest onder de brandende zon. Iedereen snakte naar drinken, maar de waterwagen stond ergens kapot langs de weg. Op 'n paar benzineblikken zat een soldaat met 'n hoofd in zijn handen. Toonbeeld van ellende.

„Wat heeft die man?”, vroeg de S.M.I.
„Hij verlangt naar huis!”, zei de korporaal.
„Is tie nou helemaal.....! Dat doen we allemaal!”, donderde de S.M.I.
„Ja, maar hij heeft 't erger. Hij werkte bij de waterleiding..”

De Overste was juist in een belangrijke stafbespreking gewikkeld, toen zijn chauffeur binnenkwam:
„Ik heb 'n hond overrejen, Overste.”
„Ruk in! Denk je nou heus, dat ik de tijd heb om me druk te maken over een doole hond?”
„Nee, Overste, maar dan is het dik in orde. 't Was Uw eigen hond, ziet U.....”

Krijgsraad: „Waarom sloeg je de tandarts tegen de grond?”
Beklaagde: „Hij werkte op m'n zenuwen!”

„Besiden en bruidsgonnen! Rechts.... om!!”

„Wat kijk jij chagrijnig, Sergeant!”
„Haal je de duvel! Ik moest de Kerstpakketten uitreiken en toen heb ik de ouwe er ook een gebracht.”
„Nou, heeft je Majoor je dat kwalijk genomen?”
„Man hou op. Laat 't nou afgestuurd wezen door de afdeling Ongehuwde Vrouwen van het Huis voor Ouden van Dagen te Alkmaar!”

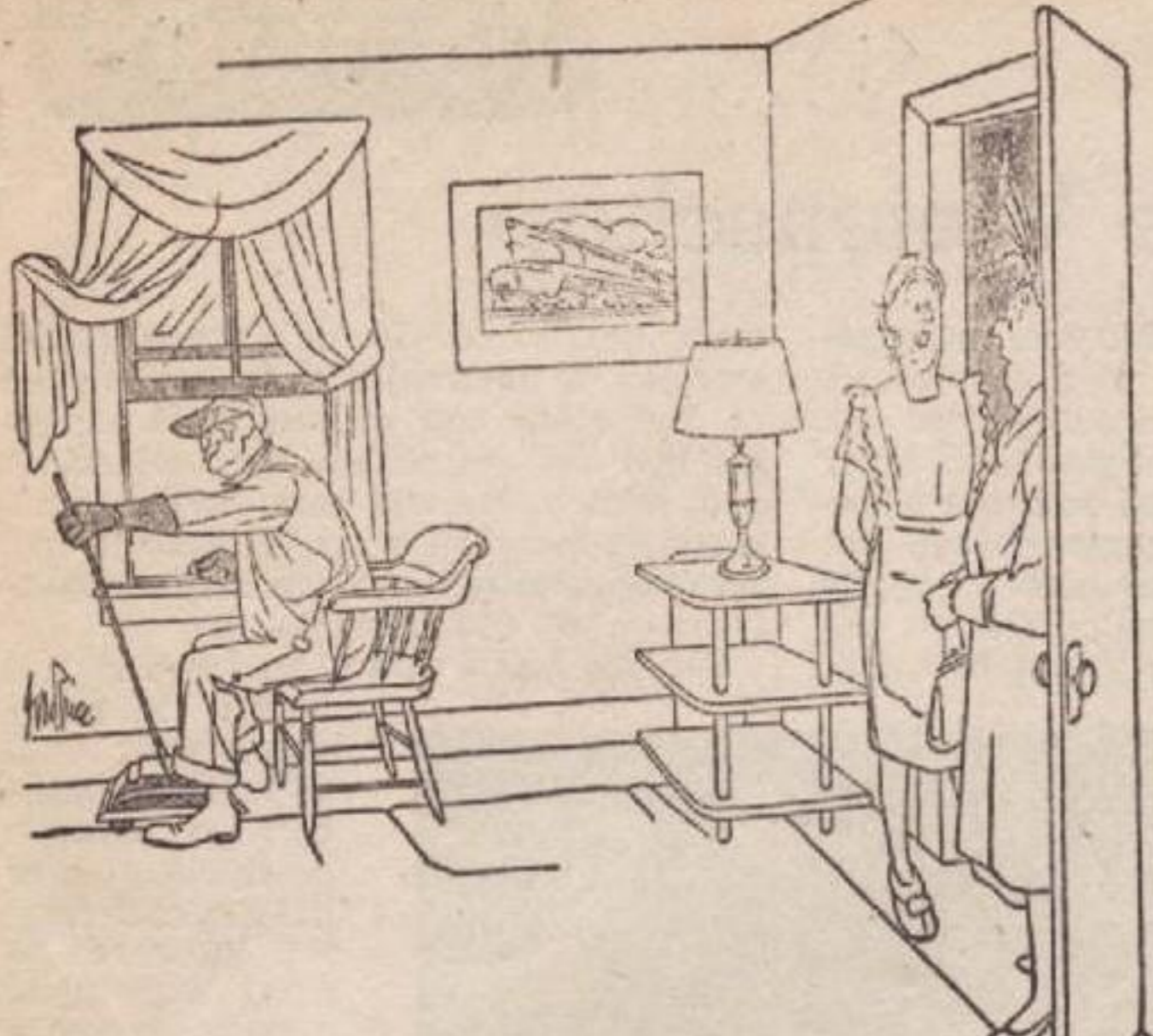
Sergeant: „Jansen, hier is je post. Als je iemand hard ziet weglopen, moet je schieten.”
Jansen: „En als een ander schiet, moet ik hard weglopen?”

Jij altijd met je gezeur om nasi-goreng! Had dan bijgetekend!

tek. Sat. Ev.

Wapenbroeders

Dat heeft tie nog over van z'n tijd in Indonesië. Hij reed op 'n bulldozer.

tek: EXCAVATING ENGINEER

Kees: „Hoe kom jij in vredesnaam aan die meld? Gele tanden, scheel, kromme benen en haar haar is nu ook niet bepaald wat je noemt platina-blond!”
Gerrit: „Je hoeft nu heus niet zo te fluisieren, joh. Ze is nog doof ook!”

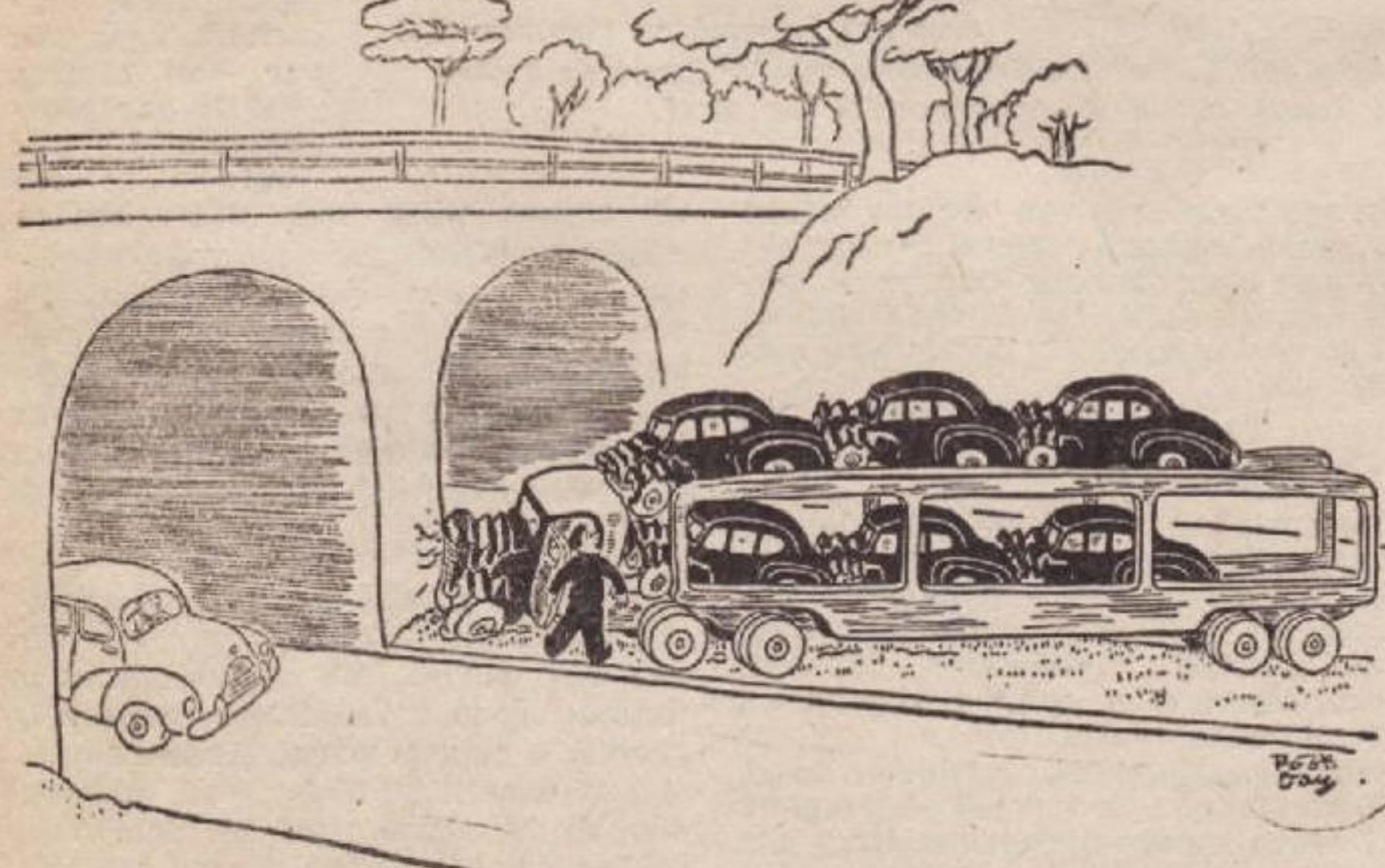
De vlotte kreeg in zijn kazerne bezoek van zijn meisje. Tijdens een wandeling in de omgeving kwamen ze een anders meisje tegen, die de militair goed scheen te kennen, tenminste, ze groette hem opvallend vriendelijk.
„Hallo, Jan”. „Dag Marietje”.

De verloofde keek zuur: „Nou moet je me eens vertellen, wie dat meisje is?”
De soldaat gronde: „Val me daar nu niet mee lastig; ik ben net aan het prakkizeren, hoe ik het hâar moet vertellen!”

Jansen ging naar de compiesbarbier, die nu niet bepaald zachtzinnig te werk ging. Toen de operatie afgelopen was en Jansen kreunend overeind kwam, vroeg de barbier: „Hoe kom je feitelijk aan die rode das?”
„Rood”? vroeg Jansen verbaasd, „dat ding is groen!”
„Gossiemijne” prevelde de barbier.

tek: NEW-YORKER

Heb ik even mazzel dat ik burger ben, ik hoef het tenminste niet drie keer te betalen!

tek: NEW-YORKER

Pietersen: Dokter, kunt U me geen middeltje geven tegen snurken? Ik, snurk zo verschrikkelijk hard, dat ik mezelf wakker maak.
Dokter: De enigste oplossing is, dat je in een andere kamer gaat slapen.

Krijgsraad: „Dus jij geeft toe dat deze man dronken was?”
Getuige: „Helemaal niet, mijnheer. Ik zei alleen maar, dat hij drie uur in zijn jeep zat te wachten, voor een wegwerper, tot het rode licht groen zou worden”.

Verpleegster een: Ik heb één patiënt op mijn afdeling, die nog niet verliërd op mij is geworden.
Verpleegster twee: En de rest is zeker buitenkennis hè?

Wapenbroeders